

Zakaj je volk užaljen

Jaz sem volk. In mi volkovi se deklic ne bojimo. Zakaj bi se jih pa bali? Mi smo volkovi, one so pa deklice. No, mene osebno je Rdeča kapica nekoč zelo užalila. In njena babica tudi.

Takole je bilo. Hodim po gozdu, sprehajam se, ob nikogar se ne obregam. Naenkrat pa zagledam – Rdečo kapico.

„Pozdravljena,“ rečem, „kako ti gre? Kako kaj babičino zdravje?“

„Hvala,“ mi odgovori, „dobro.“

„To je pa lepo slišati.“

In kot piše v naši pravljici, pohitim po bližnjici naravnost k babici. Če sem čisto pošten, mi ni za babico pravzaprav nič mar, ampak kaj hočem, če pa v pravljici piše, da jo moram požreti.

Vendar – kako bi lahko vedel, da ima Rdeča kapica v košari mobilni telefon in da ga ima tudi babica? To pa ni po pravilih. V pravljici ni bilo tako.

Prisopiham torej do babičine hiše, si na pragu obrišem tace, pozvonim ...

Ampak kot sem kasneje ugotovil, je vnučka babico medtem po mobilni telefonu že opozorila, da prihajam. Kakšna druga babica bi pošteno in spoštljivo rekla: Naprej in tako in tako. Saj poznam zgodbo.

Tukajle pa, odprejo se vrata in najdem se pred gromozansko puško.

„Tace gor!“ zakliče babica.

„Oprostite,“ ji pravim, „katere tace pa mislite, sprednje ali zadnje?“

„Sprednje,“ spet zavpije.

In tako sem sprednje dvignil, z zadnjimi sem jo pa ucvrl, joj, kako sem jo ucvrl ...

Le kaj si je babica mislila! In kakšna je zdaj pravljica! Zdaj lahko razumete, zakaj sem užaljen. Užalila me je Rdeča kapica. Pa njena babica tudi.

